

banernes Nettofortjeneste, virkelig er deres Nettofortjeneste, opgivet fuldstændig korrekt? Jeg tror det ikke, og jeg tillader mig at tro, at dersom de ærede 15 Finansudvalgsmedlemmer, der dog beskæftige sig en Del med disse Forhold, vilde sætte sig til hver for sig paa Grundlag af de udførlige Driftsberegninger og Regnskaber at udfinde, hvad der nøjagtig var Statens Nettofortjeneste i det forløbne Aar, vilde ikke mange af de 15 Udregninger komme til at stemme overens. Det samme gælder private Forretningsvirksomheder af et noget større Omfang og noget kompliceret Beskaffenhed, og det kan for øvrigt ogsaa gælde om smaa Forretningsvirksomheder. Ogsaa der kan det være meget vanskeligt for de paagældende at vide, hvad de skulle regne for Driftsudgift og hvad ikke, hvad de ere berettigede til at regne fra og hvad de skulle tage med. Endnu vanskeligere stiller det sig over for Angivelsen af Formuen. Jeg tror, det slet ikke er saa vanskeligt for en Ligningskommission, der staar over for et helt Komplex af Skatteydere, at sige særlig med Hensyn til Formue, der foreligger ret iøjnefaldende som faste Ejendomme: Vi skønne, at disse have den og den Værdi, og navnlig at foretage en Opgørelse over, hvad en Række Ejendomme, der ligge paa samme Sted og under de samme Forhold, bør i Forhold til hinanden ansættes til som deres sandsynlige Værdi i Handel og Vandel. Men det er meget vanskeligt for en enkelt Mand at angive, hvad hans Ejendoms særlige Værdi i Handel og Vandel skal anslaaes til. Her kunne meget forskellige Opfattelser gøre sig gældende, netop i det enkelte. Jeg tror, det vil falde meget vanskeligt for de allerfleste, som eje en fast Ejendom, med Sikkerhed at sige: Dette er denne Ejendoms Værdi i Handel og Vandel — naar den ikke netop for nylig har været Genstand for Omsætning og dens Værdi derved er konstateret. Men naar det forholder sig saaledes med faste Ejendomme, hvorledes vil det saa ikke forholde sig med Hensyn til de andre Formuesgenstande, som her i Loven gøres til Genstand for Selvangivelse? Jeg skal her særlig nævne Patent-, Forfatter- og Forlagsrettigheder. Nu vil jeg dog tillade mig at spørge: Er der en eneste Forfatter, der er i Stand til at sige, hvilken Formuевærdi hans Forfatterret har? Vel at mærke, der er ikke Tale om de Forfatterhonorarer, han har indkasseret, nej, han skal angive, hvad han mener, at mulige ny Oplag af hans Bog fremtidig kunne ventes at indbringe. Han skal skønne over,

hvorvidt der er Udsigt til, at den og den Bog bliver udsolgt, hvorvidt Forlæggeren vil finde det fordelagtigt at udgive et nyt Oplag, og hvad han da vil byde i Honorar for den. Uden dette kan han jo ikke gøre sig nogen Forestilling om, hvad hans Forfatterret er værd. Noget lignende gælder med Hensyn til Patentrettigheder. Det vil i mange Tilfælde være vanskeligt at sige, hvad et Patent paa en Opfindelse er værd. Jeg tror, som jeg allerede har omtalt, at man her har anlagt en alt for smaalig Maalestok. Man har alt for meget søgt at finde en Værdi af hver eneste enkelt Indtægt, som man saaledes kunde sigte paa og faa den frem i Dagens Lys. Det forekommer mig, at man allerede af den Grund let udsætter sig for at gaa for vidt. Der er jo, som bekendt, ikke saa ringe Forskel paa de forskellige Arter af Indtægter. De, der har faste og kendte Indtægter, ville blive ramte fuldt ud, medens det vil være vanskeligt, selv om der bruges Selvangivelse, at komme til at ramme nøjagtigt det, som andre have i Indtægt, og er der noget, der afføder Uvillie og Bitterhed over for denne Skat, er det netop den Fornemmelse, som mange have af, at A., B. og C., som efter deres Kendskab til Forholdene have haft den samme Indtægt som en selv, bliver sat en halv Gang lavere i Skat, fordi man ikke saa bestemt kan finde deres Indtægt. Det er overhovedet et vanskeligt Terrain at bevæge sig paa, der er mange Smuthuller, som man ikke let kan trænge til Bunds i, og det uden Uvillie fra den paagældendes Side; men saa maa man ogsaa være varsom med at gaa alt for meget ind i Detailler. Det forekommer mig, at de Fordringer, man her stiller, netop til Selvangivelse, ere yderst detaillerede. Naar man ifølge Lovforslagets § 14, Nr. 8, II, skal beregne en Rettighed, som er indskrænket til den berettigedes Levetid, saa skal man udregne Kapitalværdien efter den paagældendes Alder paa den Tid, og der er en omhyggelig Skala for, hvilke Faktorer der skal multipliceres med efter hver Alder. Jeg skal ikke opholde mig ved, skønt jeg i Forbigaaende blot vil nævne det, at det er en bekendt Sag, at ikke alle ere saa tilbøjelige til at opgive deres Alder; derom vidner Folketings- og Mandtalslisterne tilstrækkeligt, men det har jo mindre at sige. Men det er meget vanskeligt at skaffe den Bevidsthed Indgang hos Folk, der ikke sidde hver Dag med Loven i Haanden, at de skulle regne med een Faktor, naar de ere 34 Aar gamle, med en anden, naar de ere 36 Aar. Jeg vil slet ikke tale om den